

VIDÁM ESETEK

Gyűjtötte: dr. Gerzsenyi László

Az új pap próbált bevezetni bizonyos liturgiai reformát a nagyon régimódi egyházközségben azáltal, hogy új válaszokra tanította a templomlátogatókat. Ezt mondta nekik: „Ha így szólok: Az Úr legyen veletek! – akkor mindnyájan így válaszoljatok: És a te lelkeddel!” Eljött a nap az új liturgia bevezetésére. Valami történt a mikrofonnal és a pap, miközben próbálta megigazítani a készüléket, elég hangosan ezt mondta: „Valami baj van ezzel a mikrofonnal!” A gyülekezet hangosan válaszolta: „És a te lelkeddel!”

Mark Twain mondta: „A szent tehenekből készűl a legjobb hamburger.”

Egy amerikai kongregacionalista lelkész telefonhívást kapott egy asszonytól, aki kérte, hogy temesse el nemrég elhunyt macskáját, Samanthát. A lelkész elmondta, hogy ez szemben állna a kongregacionalista szabályokkal, de ajánlotta, hogy szóljon egy metodista lelkésznek. Később megtudta, hogy a metodista lelkész átadta az ügyet egy presbiteriánus lelkésznek, ő pedig megint valaki másnak. Egy nappal később visszatért az asszony azzal, hogy senki nem vállalta a temetést, pedig elhatározta, hogy tízezer dollárt ad annak az egyházközségnek, amelynek a lelkésze eltemeti Samanthát. A lelkész így szólt hozzá: „Miért nem mondta, hogy Samantha a mi egyházközségünkhöz tartozott az első helyen?”

Egy nagyon méltóságteljes lelkipásztor meglátogatott az öregotthonban egy tolókoesis idős hölgyet. Mielőtt távozott, az asszony kérte, hogy imádkozzék. Szeliden megfogta a hölgy kezét és kérte Istent, hogy adjon neki vigasztalást, erőt és gyógyulást. Amikor áment mondott, az asszony arca kezdett ragyogni és halkán így szólt: „Lelkipásztor testvér, lenne szíves lábra állítani?” Mivel nem tudta, hogy mit tegyen, a lelkész segített az asszonynak, aki először megtett néhány bizonytalan lépést, aztán kezdett ugrándozni, táncolni, kiabálni és ujjongani az örömtől, amíg az egész öregotthon izgalomba nem jött. Miután az asszony lecsillapodott, a méltóságteljes lelkipásztor kisietett kocsijához, bezárta az ajtót, megragadta a kormányt és ezt a kis imádságot mondta: „Uram, kérlek, ne tedd ezt velem ismét!”

Egy lángszavú prédikátor befejezte hatalmas beszédét a Tízparancsolatról. Az egyik gyülekezeti tag egy ideig nagyon lehangolódott, de hamar erőre kapott és így szólt: „Végeredményben, sohasem készítettem faragott képet...”

A lelkipásztor kiválasztott egy százforintos tárgyat az egyik üzletben, de fölfedezte, hogy semmi pénz nincs nála. Ezt mondta: „Meghívnám önt, hogy viszonzásul hallgassa meg a prédikációm, de attól tartok, hogy nincsenek száz-

forintos prédikációim.” Az boltos megjegyezte: „Talán akkor elmehetnek kétszer.”

Billy Graham beszélt egy tüzesetről, amely egy kisvárosi gyülekezetben ütött ki. Amikor a tűzoltók szirénázva a helyszínre érkeztek, a lelkipásztor felismerte az egyik tűzoltót és így szólt: „Hello, Jim. Nem láttalak a gyülekezetben már régóta.” A verejtékező tűzoltó, miközben küzdött a vastag víztömlővel, ezt válaszolta: „Már nagyon régóta nem volt semmilyen tűz ebben a gyülekezetben.”

Úgy tűnt, hogy az előző lelkipásztor példája volt az érénynek. Az emberek várakozásának megfelelően élt, ráadásul nagyon alacsony fizetésért. Szeretett dolgozni a lakás körül, és rendben tartotta házát és a körülötte levő kertet. De az új lelkipásztor nem ilyen volt. Valakit fölfogadott, hogy végezze a munka nehezét, ideértve a fűvágást is az imaház és a lelkipásztorlakás körül. Természetesen ez több pénzbe került. A gyülekezet presbiterci egyszer odamentek az új lelkipásztorhoz és próbáltak diplomatikusan beszélni vele. Ezt mondták: „Ön tudja, hogy az előző lelkipásztor maga vágta le a fűvet. Nem gondolkozott még erről a megközelítésről?” Az új lelkipásztor így válaszolt: „Igen, tudatában vagyok ennek. Már kértem is őt erre, de nem akarja többé csinálni.”

Egy igehirdető éppen prédikált, amikor a legutolsó padból valaki a füléhez tette a kezét és ezt kiáltotta: „Hangosabban!” A prédikátor megemelte hangját, folytatta beszédét, ami nem volt túl lenyűgöző. Néhány perc múlva a férfi megint felkiáltott: „Hangosabban!” Az igehirdető még jobban erőlködött, de ekkorra már nagyon unalmassá lett a beszéde. A férfi felkiáltott: „Hangosabban!” Ennél a pontnál valaki az első sorból fölállt és hátra kiáltott: „Mi baj van, nem hall?” A férfi ezt felelte: „Nem.” „Akkor üljön beljebb, mert hátramegyek és csatlakozom önhöz.”

A lelkipásztor megbetegedett, és egy olyan prédikátort hívott meg helyettesként, aki híres volt véget nem érő prédikációiról. Amikor a vendég lelkipásztor felállt a szószéken, zavarta az, hogy csak tizen voltak az imaházban, beleszámítva az énekkart is. Az istentisztelet végén így panaszkodott az egyik jelenlevőnek: „Ez nagyon kis hallgatóság. Csak nem tudták meg, hogy én jövök?” „Ó, dehogya, azonban valami kiszivároghatott.”

A First Baptist Church-ben mindig kávéznak a vasárnapi istentisztelet után. Egy napon a prédikátor hosszabb beszédet mondott a szokásosnál, és elvegyült a kávé és süteményt fogyasztók körében. Egy vezető család tagjaival beszélgetett, és megkérdezte az egyik hétéves gyermeket, hogy tudja-e, mi-

ért kávéznak az istentisztelet után. A kisfiú ezt mondta: „Azt hiszem, ez felébreszti az embereket, mielőtt hazahajtanának.”

Az előző lelkipásztor következetesen annyi fő pontra bontotta fel a prédikációját, amilyen szám található volt a prédikáció bibliai szövegében. Például egyszer arról prédikált, hogy két angyal látogatta meg Lótot Sodomában, ezért beszéde két részből állt. Beszélt arról a három emberről, akik az irgalmas samaritánus példázatában jöttek elő, és természetesen három pontból állt a prédikációja. Aztán prédikált az Apostolok cselekedetei alapján arról a történetről, hogy a viharban hánykódó hajóról négy horgonyt vetettek ki a tengerészek, ezért négy részből állt a beszéde. Aztán beszélt Dávid öt sima kövecskéjéről, és ötpontos lett a beszéde. Egy vasárnap délelőtt a gyülekezet nagyon megrémült, amikor a prédikátor bejelentette, hogy János 21. fejezete alapján arról prédikál, hogy Péter kivetette a hálót, és azzal 153 halat fogott.

A 12 éves Marci nagyon elkeseredett, amikor nem őt választották Józsefnek a karácsonyi csoportjelenetben. Ehelyett csak a vendégfogadó szerepét adták neki. A próbák heteiben azon morfondírozott, hogy miként álljon bosszút Jancsin, akit József szerepével jutalmaztak meg. Az előadás napján Jancsi és leánytestvére, Kati, belépett és kopogtatott a vendégfogadó ajtaján. Marci (a vendéglős) kicsit megnyitotta az ajtót és gyanakodva kitekintett. József könyörgött: „Tudna nekünk szállást és ételmezt adni az éjszakára?” Ezután várt és számított az elutasításra. De Marci nem hiába töprengett heteken át a bosszún, ezért tágra nyitotta az ajtót, mosolyogva felkiáltott: „Jöjjenek be, jöjjenek! A legjobb szobát adom önöknek, ami ebben a szállodában található!” Hosszú szünet következett. Aztán nagy lélekjelenléttel Jancsi odafordult Katihoz: „Várj egy kicsit! Először szétnézek a szállodában.” Betekintett, aztán fejét rázva ezt mondta: „Nem viszem a feleségemet egy ilyen koszos helyre. Gyere, Mária, inkább elmegyünk egy istállóba!” A csoportjelenet ezután zökkenőmentesen folytatódott tovább.

Egy kaliforniai elmebeteg intézetben egy vasárnap délelőtt az ápoltak egyik csapatát a katolikus, a másikat a protestáns kápolnába kísérték. Az egyik elmebeteg nem lépett be egyik kápolnába sem, hanem haladt tovább a főkapu felé. Amikor a kapuőr utolérte, megkérdezte tőle, hogy hova siet. A beteg így válaszolt: „Azt mondták, hogy abba a kápolnába mehetek, amelyikbe akarok. Én a New York-ot választottam.”

Egy kisleány hazatért a vasárnapi iskolából. Édesanyja megkérdezte, hogy emlékszik-e az aznapi bibliai leckére. A leányka ezt válaszolta: „Persze hogy emlékszem! Még tudom az irányítószámot is – Lukács 19:40.”

A gondnok takarította a lelkészi irodát egy késő esti órában. A lelkipásztor kórházlátogatást végzett, és előzőleg otthagya prédikációjának kéziratát az íróasztalán. A gondnok beletekintett, és látta a margón a következő eligazításokat: „Itt tartás szünetet! Itt húzd össze a szemöldököd! Szorítsd ökölbe a kezéd! Emeld föl tekintetedet!” A kézirat végén volt egy hosszú bekezdés, aminek a margójára a gondnok ezt írta nagy betűkkel: „*Gyenge az érvelés. Ordíts olyan erősen, ahogyan csak tudsz!*”

Egy asszony bírálta D. L. Moodyt evangélizálási módszereiért, amelyekkel próbálta megnyerni az embereket az Úrnak. Moody ezt mondta neki: „Egyetértek önnel. Én sem szeretem azt, ahogy csinálom. Mondja meg nekem, ön hogy csinálja?” Az asszony így válaszolt: „Én egyáltalán nem csinálom.” Moody megjegyezte: „Akkor jobban szeretem azt, ahogy én csinálom, mint azt, ahogy ön nem csinálja.”

Nagyon sajnálom Mózeset. Negyven éven át vándorolt a pusztaságban, semmi mást nem evett, csak a földön található kenyeret és néha madarat, és mindennap millióan odamentek hozzá és megkérdezték: „Ott vagyunk-e már?”

A Biblia azt mondja, hogy szeressük felebarátainkat, és azt is, hogy szeressük ellenségeinket, talán azért, mert általánosságban ezek ugyanazok az emberek.

Amikor Jézus elindította gyülekezetét, a lelkipásztort (Jézust) kivégezték. A bizottsági elnököt (Pétert) átkozódáson érték, és ő letagadta tisztségét. A pénztáros (Júdás) öngyilkosságot követett el, miután kimerítette a pénztárt. A többi vezetőségi tag (a tanítványok) elfutottak. Végül csak néhányan maradtak meg a női bibliakör tagjai közül. Láthatod, a te gyülekezeted azért nem annyira rossz!

Fiú: „Apu, ki a vallásos áruoló?”

Apa: „Az a személy, aki elhagyja gyülekezetünket, és egy másik gyülekezethez csatlakozik.”

Fiú: „Apu, minek nevezed azt a személyt, aki egy másik gyülekezetet hagy el és a miénkhez csatlakozik?”

Apa: „Megtérő, fiam, áldott megtérő!”

Az Úr ezt mondta Noénak: „Hol van a bárka, aminek megépítésére parancsot kaptál tőlem?” Noé ezt mondta az Úrnak: „Bizony, mind a három ácsom megbetegedett. A góferfát szállító kereskedő cserbenhagyott, pedig már tizenkét hónapja megrendeltem a góferfát. Mit tehetek, ó, Uram?” Az Úr így szólt Noénak: „Azt akarom, hogy a bárkát fejezd be hét nap és hét éjjel!” Noé ezt válaszolta: „Úgy lesz, Uram.” Mégsem lett úgy. Az Úr megint megszólította Noét: „Mi volt a baj ezúttal?” Noé ezt mondta az Úrnak: „Az alvállalkozó csődbe jutott. A szurok, amire nézve azt parancsoltad, hogy kenjem be vele a bárka külsejét és belsejét, nem érkezett meg. A vízvezeték-szerelő sztrájkba lépett. Sém, aki segített a bárkaépítésben, zenecsoportot alakított testvérelével, Hámmal és Jáfettel. Uram, nem tudtam bevégezni a munkát.” Az Úr haragosan szólt ezután: „Mi történt az állatokkal, a hímekkel és nőstényekkel, amiket össze kellett gyűjtened, hogy utódaik maradjanak a föld színén?” Noé ezt mondta: „Rossz címre szállították őket, de meg kell érkezniük péntekre!” Az Úr megint kérdést tett föl Noénak: „Mi lett az egyszarvúakkal, és az ég madaraival, amelyekből hét párat kellett begyűjtened?” Noé tördelte a kezét és siránkozva mondta: „Uram, az egyszarvúak a kihalt állatfajok közé tartoznak; nem tudtam megszerezni őket sem a szép szavammal, sem a pénzemért. Az ég madarait meg csak feltucatonként árulják. Uram, Uram, tudod, hogy ez hogy van.” Az Úr bölcsességében megszólalt: „Noé fiam, tudok mindent. Mit gondolsz, mi másért döntöttem úgy, hogy özönvíz árasssa el a földet?”